

Slzy mají své místo

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Romance, Family, Hurt/Comfort, slash, m-preg

Popis příběhu: Když přijdete o něco, co je vám drahé...

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka, která napsala tuto fanfiction. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

ooOoo

První slza sklouzla po tváři a utvořila slanou cestičku. A pak přišla další a další. Zástupy slz se mu kutálely ze smaragdových očí jako velké hrachy, jako nezastavitelný přívál deště. Nešlo s tím nic dělat. Povodeň člověk nepřemůže, může ji jen usměrnit.

A tak ho Severus pevně objal a držel. Jednou rukou překrýval tvář přivinutou na svém hrudníku a vytrvale stíral slzičky, zatímco druhou ho hladil po zádech. Ale ač se v této náruči dokázal Harry slastí rozplynout, dnes to vůbec nepomáhalo, ani nemohlo. Na takovou bolest není žádný lék, jen čas. Když člověk ztratí, po čem nejvíc toužil, když ztratil to, co denně vídával se smát... Ne, na to jednoduše nepostačí nic.

Ztratili to. Vzali jim to. Vyrvali z náruče a odnesli, *Merlin ví jen*, kam.

Co může pohánět všechny obdobné lidi k takové krutosti? Copak láska nehýbe světem? Je to jen nenávisť a vždycky byla? A stojí potom takový svět ještě za záchranu? Stojí za to, abychom v něm tolik trpěli?

Harry se roztřeseně nadechl a přimknul se k tomu silnému muži, který ho držel. *Stojí!* Pro všechny pomíjivé chvíle štěstí, stojí to za to!

Tolik by chtěl jít a najít ji. Tolik ji toužil znovu obejmout. Vždyť to bylo teprve pár dní, co se poprvé usmála na svět. Ještě se jí ani nevybarvily oči. Ještě ani nezačaly růst první vlásky. Ještě se s ní vlastně ani pořádně neseznámili. A pak si přijde *kdosi*, kdo tvrdí, že na ni nemají právo. Že vůbec nemají právo šťastně žít. A vezme jim ji.

Kdyby jen byl silnější. Kdyby se mu jen magie obnovila rychleji! Ale těhotenství a porod ho až příliš vyčerpaly a stále byl moc slabý. A Severus? Byla to jen chvilka, taky si potřeboval odpočinout... A oni prošli jeho ochranami, vlámali se dovnitř. Poslední Smrtijedi. Poslední akce ve jménu Temného pána. Asi jim ani nevadilo,

že tam většina z nich zemřela, protože ten jeden jediný si odnesl, co chtěli. *Ji*. Drobnou bytůstku s titěrnými prstíky, s kůží tak jemnou, že bylo o strach se jí jen dotknout. *Sarah*.

„Severusi, proč ji chtěli? Co s ní udělají? Copak nebylo krveprolití už dost?“ naléhal roztřeseně mladší čaroděj a upíral zarudlé oči na temného muže u svého boku.

Ten si ho k sobě přitáhl těsněji. „Já nevím, Harry, nevím...“ zašeptal tiše a v hlase se mu rozléhal nevýslovný smutek. Políbil ho do vlasů.

Harry mu zatínal prsty do svalů paží, držel se ho křečovitě. „Neodcházej, prosím!“ naléhal, protože vyčerpané tělo ho zrazovalo. „Nesmím ztratit i tebe. To bych nepřežil...“ vydechl.

„Nikdy, neboj se,“ pronesl Severus vroucně, v očích mu prokvetla něha. „Nikdy mě neztratíš.“

A pak ho to přemohlo. Únava, bolest ze ztráty, vyčerpání těla i ducha. Temnota ho zahalila do sametového hávu a Harry neklidně usnul.

Severus ho nepustil. *Nikdy*, pamatujete?

ooOoo

Probouzel se zvolna, oči ho nechtěly poslouchat, celé tělo ho bolelo, ale cítil Severuse u sebe, a tak to bylo v pořádku.

„Jsi vzhůru,“ zamumlal tichý hlas.

Harry ucítil na spánku jemný dotek. Pousmál se, tohle na něm tak miloval. Ale pak sebou trhnul, když ho vzpomínky dohnaly. Vynořily se ostře ze snové mlhy. Tak ostře, až to fyzicky zabořilo. „*Sarah...*“

Severus zavrtěl hlavou a zhluboka se nadechl. Harry to neviděl, ale cítil. „Ještě nic. Žádné zprávy.“

„Ron ji najde. Musí,“ prohlásil mladší muž a zvedl hlavu, jako by se domáhal ujištění. Zelené panenky spočívaly na těch obsidiánových takovou vahou.

„Jistě,“ přikývl mistr lektvarů, ale oči ho zrazovaly. Na tváři se mu rýsovaly hluboké vrásky, tmavé oči doplňovaly temné kruhy pod očima. Přivinul si ho na hrudník a Harry slyšel zvolna odbíjet jeho srdce. Uklidňovalo ho to. Jistota jeho života. Neměnná a všeobjímající. Severus, jeho Severus.

Trvalo dlouho, než si k sobě našli cestu. Stále se vynořovaly nějaké překážky. Předsudky, staré názory, zvyk byl železnou košilí. Ale jisté pouto mezi nimi bylo vždy. I když schované v mrazivých vodách zášti. Mince má dvě strany. Ale city, ty jsou mnohostrannější a jiskřivější než ty nejvybroušenější drahokamy světa.

Jsou vrtkavé a nestálé, mění se, sílí a slábnou, ale když už se někde zaháknou, ukotví se, zůstanou hluboko v srdci vyryté napořád. Ta rytina se může ohladit, může ji smýt voda, ale stejně tam zůstane.

A jim se povedl malý zázrak. Vyhnout se všem nástrahám Temného pána a jeho věrným bohyním, Smrti a Zkáze, přežít a najít úzkou pěšinu, která je svedla dohromady tam, kam oba toužebně chtěli jít. Možná jen v duchu, ve skrytu duše, možná na to ani nedokázali vědomě pomyslet, ale kráčeli dál, až se setkali.

Nebylo to jednoduché, co také ve vztahu dvou tak odlišných lidí, a ke všemu nebelvíra a zmijozela, může být jednoduché, ale nikdy to nevzdali. Odhodlaně bojovali. Ale i když byl Temný pán mrtev, neměli svůj klid. Stále zbývalo několik jeho věrných, kteří jim přísahali pomstu. V nich viděli svůj vlastní neúspěch. Nehledě na to, že nikdy žádnou naději na úspěch neměli. Možná to osud nikdy nevykřičel do celého světa, možná si to chtěl schovat jako největší tajemství, ale Voldemort nikdy neměl ani tu nejmenší šanci. Co by zmohl proti čistotě, soucitu, přátelství a lásce? Co by zmohl proti sebeobětování za jiné? Ne, prostě mu nebylo dáno zvítězit. Možná mu to sudičky přiřkly už v kolébce, jen on sám to tehdy neviděl.

Harry a Severus byli trpěliví, neměli kam spěchat, stejně to už nemohli ovlivnit, jejich úděl byl splněný. Konečně. Museli si jen dávat pozor. A kdo byl lepší ve skrývání než bývalý špion? Strídali místa pobytu a své příbytky vždy pečlivě zabezpečili. Jenže pak Harry otěhotněl a přemísťování a věčné stěhování ho unavovalo. Museli zvolnit. Trochu si oddechnout, však to potřebovali oba. Ale byli spolu a to jim stačilo. A když se Sarah narodila... bylo štěstí dokonalé.

A pak jim ji vzali. V jedné vteřině tu byla a v druhé byla pryč. V nenávratnu? Ne... *NE!!!* Jak se cítí rodiče, kterým vzali jejich nejvzácnější poklad? To přece nejde ani popsat slovy. Neuhasitelná trýzeň. Bolest. Ale vždycky doufají, vždycky si na srdci hřejí tu malou jiskřičku naděje, že se třeba... Ne, že se prostě jistě najde! Ano! Určitě.

Harry pevně stiskl oční víčka, už nechtěl plakat, a přesto ho to přemáhalo. Tak strašně se mu stýskalo. Zabořil hlavu do černého hábitu, aby utlumil vzlyk, protože na zastavení pláče bylo prostě už pozdě.

„Najde ji, Harry, najde..“ opakoval mu dokola jeho manžel. Ani nevěděl, jestli chlácholil jeho nebo sebe. *Když si něco doopravdy přejeme, celý vesmír se spojí, aby naše přání uskutečnil...* Možná tu větu někde četl, možná se mu jen právě vybavila v mysli, ale pokud na ní bylo jen zrnko pravdy, pak se jí bude držet!

Bradou se opřel o rozčepýřenou hlavu a prostě jen dýchal. Prožíval každou vteřinu, jako by byla věčností. Přežíval a doufal. Čekal. Na cokoliv. Na znamení. Na zázrak. Nic není nemožné a občas se i zázraky splní v okamžiku, ať už v kouzelnickém nebo mudlovském světě. A dokud se zázraky dějí, pak je tu naděje, že se stane i jim!

ooOoo

Slunce už zapadalo. Jak už to bylo dlouho? Hodiny, dny? Nebo roky? Těžko říct. I pikosekunda by byla až příliš dlouhá. Na krajinu padal soumrak a v místnosti se rozprostírala tma. A přesto, když zaslechli zahučení plamenů v krbu, když se zvuk kroků rozezněl ztichlým domem, nic je nemohlo zastavit, aby si urychleně nepospíšili do obývacího pokoje.

Stál tam Ron. Špinavý a s krvácející ránou na tváři. Rudé vlasy mu trčely na všechny strany, trochu se klepal, ale na ničem z toho přece nezáleželo, protože v ruce opatrně držel zavнутý balíček a na tváři měl všeprostopující výraz míru.

Harrymu vypověděly nohy službu, Severus ho podepřel a uložil na pohovku. Ale Harry měl oči jen pro Rona a jeho náklad. „Je to... Je...?“ zeptal se chrčivě.

„Ano, našel jsem ji. Je v pořádku,“ ubezpečil ho Ron a podal mu děťátko zabalené v měkké hřejivé dečce.

„Děkuji,“ vydechl Harry. „Děkuji, děkuji, děkuji...“ A slza si našla svou cestu, ale tohle byla ta správná slza, ta která odplavuje všechnen strach a bol pryč a přináší jen klid a mír.

Sarah spala, na tváři měla sotva patrný úsměv. Tvářičky jemně zrůžovělé uvolněným sněním. Jako by se vůbec nic nestalo. Jako by byla v této milující náručí vždycky. Jako by se právě nevrátila, Merlin ví, odkud. *Ale to je dobře,* pomyslel si Harry nebo to byl Severus nebo snad Ron? To je vlastně jedno, protože malá princezna spala dál. A nezáleželo na tom, že nad ní brečí tři muži.